

Aga nüüd kuuldi wana liparit haleda heälega hüüdnud: eks jõua üheski Tehwanit jälle elusse aidata, seda kõige wahwamat meremeest, kes iial laewa peäle astunud! Kus ma nüüd oleksin, kui tema ei oleks mind täna aitanud! Oh Tehwan, Tehwan, kes see julgub su waese emale sinu surma sanumed wiia? — Põle ta weel surnud, hüüdis see pitt laewamees. Roidnud ta küll on ja tundmata, aga ma olen teda parajal aeal weel silmanud, muidu oleks esimene laene teda ärawiinud. Wõtke teda, andke temale soojad joomaega küllalt juna, küll ta siis peagi jälle toibub!

Parem oleks, kui ise weest laewa tuleksite, ütles teine laewamees, sest teie olete diete otse selle upund mehe karwa. Randkem teda meie laewa, siis sõuame teid mõlemid korraga mäele. Jah, sündku nõnda; noh poisid, edasi! Kuue sõudja rammu kandis neid peagi senna, kust Tehwan oli mõne tunni eest, siida rõõmulootust täis, maalt äraläinud. Teda kanti nüüd kohe tema ema urtsikusse, ja see pitt laewamees, kes tema elu oli päästnud, läis tema järele. Waene lest, kelle poeg näitis surnud olewad, hakkas kibedaste nutma ja haledaste kaebama; aga see laewamees ütles: Tahad sa oma poega elusse aidata, siis kannu teda waremalt sooja woodi sisse, ja latske nõu, kuidas teda jälle saate hinge wedama. Ise ta

tegi kõigest jõust abi senna juure ja tõi üht ja teist waimu äratamise rohtu kätte, ning Tehwan jõudis peagi woodis ülestootada ja oma heategijat tänada.

Aga Tehwani tänulik ema hüüdis: Jumal hoidku! teil enesel on itka weel need märjad riided limber! Minu waest Tehwanit aidates, olete iseenastast hoopis äraannustanud. Oh, mis äraweetind teie olete! Et pange mõne minu poea kuiwist riidist selga! Täna teid, ütles see pitt laewamees; olgu nõnda! Värs siis kambri ja pani kuiwad riided selga. Vesi tänas teda, filmad wet täis, üteldes: Teie olete seda kõigekallimat, mis mul on maa peäl, jälle elusse aitanud. Pole mul ühtegi muud meelehead teile pakkuda; homiku ja õhtu tahan ma Jumala õnnistamist teie peäle paluda. See Jumal, kes ühe lese palwed ei põlga, aitku teid armuga üle aealiku elu mere, kunni õnaste saate igaweste elu mäele. Sel wahwal laewamehel enesel weeresid pisarad filmist mööda palet maha, üteldes: Muud ma pole teinud, kui seda, mis mu kohus oli.

Kui ta uksest oli wälja minemas, astus üks laewa ohwitser sisse, hulk mehi, naesi, lapsi tema taga. Kulik kaptein Peeter Aleksejewits, ütles ta see pitka laewamehe wastu, põhwili tema ette mahakeites, suur on minu rõõm, et teid ilma wigata näen olewad. Oli meil suur kartus, et teile